

Věk, pohlaví:Ročník:

V posteli jsem zůstal sedm týdnů. Caterina mi den co den nosila no- vinky, i když jsem jí prosil, aby s tím přestala – už toho na mě bylo nějak moc. Kněz, který zmrskal koně bič a ten ho pokopal do hlavy, se už neprobral (Caterina mi to hlásila s uspokojením : nesnášela kru- tost ke zvířatům. Byl vydán nový zákon, který zakazoval nosit šaty dámám perlami posíté, pokud nejsou manželky šlechticů, důstojníků nebo radních. To povede jen k tomu, vykládala mi Catherina, že spous- ta žen bude lhát o tom, čím je jejich manžel, protože perly jsou teď v módě, a jakmile v Milánu jedna žena přijde s novou módou, chtějí to hned všechny.

Spousta dalších historek jsem prospal, ale Caterině to nevadilo. Podle ní je u příběhů podstatné vyprávění, ne to, jestli jim někdo nas- louchá. Člověku kanonádou slov uši oblehla, dokud jste nezamávali bílou vlajkou, ale její srdce bylo jako lombardská krajina, plné krásy a dobroty, kam až oko dohlédlo. Ke mě byla tak hodná až se mi chtělo schovat si tvář do polštářů, aby mě neviděla plakat. Nezasloužil jsem si, aby se ke mně někdo choval tak laskavě.

Někdy jsem se v noci probouzel a viděl stát vedle krbu vysoké- ho muže. Jindy se nakláněl na de mnou. Jednou mě pohladil po vlasech. *Mistr.*

Pomalou se mi vraceli síly, ale paměť ne. Kdo jsem? Proč mně pronásle- dovali ? Co se stalo? V hlavě mi vířilo tolik otázek, že se mi do ni ani nevešli.

A pak jsem jednoho dne ráno otevřela oči, a spatřil ho sedět na krajích postele. Zeptal se mě, jestli cítím lépe. A pak mě zeptal, jestli jsi pamatuji moje jméno.

Ne. Nepamatoval jsem si nic–jen to, jak jsem padal ze střechy Katedrály.

Zvolna přikývl. Horečka, prohodil. To bude tou horečkou. A

pak mi pověděl, co se stalo.

Dne toho pracoval vysoko na průčelí Katedrály, nahrazoval staré mozaikové okno novým, které vytvořil. Stál se třemi pomocníky na dřevěné plošině, kterou kvůli tomu tam připevnil. Měli právě plné ruce práce s tím, aby upevnili okno na místo, když –

„Ozvalo se *žuchnutí*, jak něco těžkého dopadlo na plátěnou stříšku nad našimi hlavami.“

“Spadl jsem ze střechy na Vás?”

„Nejdřív jsme si myslel, že je to kus mrammoru - z vížky, nebo možná ze sochy –, který se ulomil. Naše plošina se roztřásla – nebylo moc pevná, byla jen provziorní a moc toho neunesla – a už jsme si mys- leli, že ten náraz nevydrží a zřítí se s námi dolů.“

A já si z toho nic, ale vůbec nic nepamatoval!

Mistr pokračoval: „Moji pomocníci se drželi, jak se dalo, kři- čeli a modlili se k Bohu. Plošina se-nakláněla, vypadalo to, že její ukot- vení nevydrží, a –“

„A?!”

„Tys spadl ze stříšky a když jsi padal, zachytil jsem tě jednou rukou za zápěstí, a druhou jsem se chytil hlavy chrličce, abych neztratil rovnováhu –“

„Ano? ano?“

„Držel jsem tě a ty jsi visel přes okraj plošinky, která se otrásala a kymácela ze strany na stranu. Ale já tě nepustil. Když se ostatní tro- chu vzpamatovali, pomohli mi tě vytáhnout nahoru.“

„A ti lidé, co mě pronásledovali? Nezkusili –?“

„Nezkusili nic, když zjistili, že tě zachránil Meser Leonardo da Vinci. Odnosl jsem tě z Katedrály, aniž mi to vtom chtěl někdo zabrá- nit.“